

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง " การศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยในวารสารการศึกษา
ของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ - ๒๕๒๘ " สรุปผลได้ ๕ ประการ
ดังนี้

ข้อผิดพลาดในการใช้คำ

ข้อผิดพลาดในเรื่องประโยค

ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย

ข้อผิดพลาดในเรื่องอักขรวิธี

การเปรียบเทียบการวิจัยข้อผิดพลาดในการใช้ภาษากับงาน

วิจัยอื่น ๆ

ข้อผิดพลาดในการใช้คำ หมายถึง การที่ผู้เขียนเลือกคำชนิดต่าง ๆ มาใช้ไม่ถูกต้อง
ข้อผิดพลาดในคํานี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. การใช้คำผิดชนิด หมายถึง การใช้คำชนิดหนึ่งแทนคำอีกชนิดหนึ่งใน
ข้อความนั้น ข้อผิดพลาดในคํานี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑.๑ การใช้คํานามแทนคำกริยา

๑.๒ การใช้คำกริยาแทนคํานาม แยกออกเป็น

๑.๒.๑ การใช้คำกริยาในตำแหน่งคํานามที่ทำหน้าที่กรรมของ

กริยาคำหน้า

๑.๒.๒ การใช้คำกริยาในตำแหน่งคํานามที่อยู่หลังคำบุพบท

๑.๒.๓ การใช้คำกริยาในตำแหน่งคํานามที่อยู่หลังคำเชื่อม

๒. การใช้คำชนิดเดียวกันผิดคำ หมายถึง การที่ผู้เขียนเลือกชนิดของคำมาใช้ได้ถูกต้อง แต่คำที่นำมาใช้นั้นไม่ถูกต้อง ข้อผิดพลาดในค่านี้นี้แยกออกเป็น ๓ ประเภท คือ

- ๒.๑ การใช้คำบุพบทผิดคำ
- ๒.๒ การใช้คำเชื่อมผิดคำ
- ๒.๓ การใช้คำลักษณนามผิดคำ

๓. การใช้คำและสำนวนผิดรูป หมายถึง การที่ผู้เขียนใช้คำหรือสำนวนที่มีความหมายถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการใช้ แต่รูปคำหรือสำนวนนั้นไม่ถูกต้องในค่านรูปแบบ ข้อผิดพลาดในค่านี้นี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๓.๑ การใช้คำผิดรูป หมายถึง การที่ผู้เขียนใช้คำที่มีรูปผิดไปจากคำทั่วไปในภาษาไทย ข้อผิดพลาดในค่านี้นี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๓.๑.๑ การใช้คำต่าง ๆ ผิดรูป
- ๓.๑.๒ การใช้คำอาการนามผิดรูป

๓.๒ การใช้สำนวนผิดรูป หมายถึง การที่ผู้เขียนเลือกใช้สำนวนที่มีความหมายถูกต้องตามที่ขอความต้องการ แต่รูปแบบของสำนวนไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา

๔. การใช้คำภาษาต่างประเทศ หมายถึง การที่ผู้เขียนนำคำภาษาต่างประเทศที่มีศัพท์บัญญัติอยู่แล้ว หรือมีความหมายตรงกับคำไทยที่มีอยู่แล้วมาใช้ปะปนกับคำไทย ข้อผิดพลาดในค่านี้นี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๔.๑ การใช้คำต่างประเทศและเขียนเป็นอักษรโรมัน
- ๔.๒ การใช้คำต่างประเทศแต่เขียนด้วยอักษรไทย

๕. การใช้คำผิดระดับ หมายถึง การที่ผู้เขียนนำภาษาที่ใช้ในภาษาพูดหรือเป็นคำสแลงมาใช้ปะปนในภาษาเขียน ข้อผิดพลาดในค่านี้นี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๕.๑ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน
- ๕.๒ การใช้คำสแลงในภาษาเขียน

๖. การใช้คำพุ่มเพื่อย หมายถึง การใช้คำหรือกลุ่มคำในประโยคมากเกินไป กล่าวคือการนำคำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายอย่างเดียวกันมาใช้ในที่เดียวกันโดยไม่ได้เพิ่มความหมายใด ๆ ถ้าตัดคำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายซ้ำกันออกข้อความนั้นก็เปลี่ยนแปลง แต่กลับทำให้ข้อความนั้นกลับเป็นข้อความที่กระชับและรัดกุมขึ้น ข้อผิดพลาดในคํานี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๖.๑ การใช้คำพุ่มเพื่อยที่ถือเป็นข้อผิดพลาด
- ๖.๒ การใช้คำพุ่มเพื่อยที่ถือเป็นเพียงข้อบกพร่อง

ข้อผิดพลาดในเรื่องประโยค หมายถึง ความบกพร่องในเรื่องของประโยคซึ่งมีสาเหตุจากการขาดคำที่จำเป็นในประโยค การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค และการจัดลำดับคำหรือกลุ่มคำไม่เหมาะสม ข้อผิดพลาดในคํานี้แยกออกเป็น ๓ ประเภท คือ

- ๑. การขาดคำที่จำเป็นในประโยค หมายถึง การเขียนประโยคบกพร่องเนื่องจากขาดคำชนิดใดชนิดหนึ่งที่จำเป็นต้องมีในประโยคนั้นไป
- ๒. การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยค หมายถึง การเขียนประโยคบกพร่องเนื่องจากมีคำชนิดใดชนิดหนึ่งมากเกินไปจนความจำเป็นที่ต้องใช้ในประโยคนั้น
- ๓. การจัดลำดับคำหรือกลุ่มคำไม่เหมาะสม หมายถึง การเขียนประโยคบกพร่องเนื่องจากการจัดลำดับคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา

ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย หมายถึง การที่ย้เขียนนำคำไม่ตรงตามความหมายมาใช้ในข้อความนั้น หรืออาจนำคำที่มีความหมายเข้ากับข้อความนั้นได้มาใช้แต่คํานั้นไม่เคยปรากฏในบริบทนั้น ๆ มาก่อน ข้อผิดพลาดในคํานี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๑. การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การใช้คำไม่ตรงตามความหมายของคำที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ข้อผิดพลาดในคํานี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๑.๑ การใช้คำผิดเพราะมีรูปหรือเสียงคล้ายกัน แยกออกเป็น
 - ๑.๑.๑ การใช้คำนามผิดเพราะมีรูปหรือเสียงคล้ายกัน
 - ๑.๑.๒ การใช้คำกริยาผิดเพราะมีรูปหรือเสียงคล้ายกัน
 - ๑.๑.๓ การใช้คำกริยาวิเศษณ์ผิดเพราะมีรูปหรือเสียงคล้ายกัน
- ๑.๒ การใช้คำที่มีความหมายต่างจากคำที่ควรใช้ แยกออกเป็น
 - ๑.๒.๑ การใช้คำนามที่มีความหมายต่างจากคำที่ควรใช้
 - ๑.๒.๒ การใช้คำกริยาที่มีความหมายต่างจากคำที่ควรใช้
 - ๑.๒.๓ การใช้คำกริยาวิเศษณ์ที่มีความหมายต่างจากคำที่ควรใช้

๒. การใช้คำผิดปริบท หมายถึง การเขียนคำที่มีความหมายถูกต้อง เข้ากับข้อความนั้นได้ แต่คำนั้นไม่เคยปรากฏในปริบทเช่นนั้นมาก่อน ข้อผิดพลาดในค่านนี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๒.๑ การใช้คำนามผิดปริบท
- ๒.๒ การใช้คำกริยาผิดปริบท

ข้อผิดพลาดในค่านอักษรวิธี หมายถึง การเขียนคำต่าง ๆ ผิดพลาด เนื่องจากไม่เป็นไปตามที่พจนานุกรมกำหนด หรือไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ทางภาษา ข้อผิดพลาดในค่านนี้แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๑. ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์ แยกออกเป็น
 - ๑.๑ การสะกดการันต์ผิด แยกออกเป็น
 - ๑.๑.๑ การสะกดการันต์ผิดเพราะไม่ทราบหลักเกณฑ์
 - ๑.๑.๒ การสะกดการันต์ผิดเพราะไม่ทราบรากศัพท์
 - ๑.๑.๓ การสะกดการันต์ผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด
 - ๑.๑.๔ การสะกดการันต์ผิดเพราะเสียงอ่าน
 - ๑.๑.๕ การสะกดการันต์ผิดเพราะความเลินเล่อ

๑.๒ การสะกดการันต์กลับ

๒. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนฉีกพลาต แยกออกเป็น

๒.๑ การใช้ไปยาลใหญ่ (๗๗) ฉีกพลาต

๒.๒ การใช้อัศเจรีย์ (!) ฉีกพลาต

๒.๓ การใช้ปริศนี (?) ฉีกพลาต

๒.๔ การใช้ยัติภังค์ (-) ฉีกพลาต

๒.๕ การใช้จุลภาค (,) ฉีกพลาต

๒.๖ การใช้ไม้ยมก (๗) ฉีกพลาต

การเปรียบเทียบการวิจัยข้อฉีกพลาตในการใช้ภาษากับงานวิจัยอื่น ๆ งานวิจัยที่นำมา

เปรียบเทียบกับงานวิจัยเรื่อง " การศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยในวารสารการศึกษาของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ - ๒๕๒๘ " ได้แก่ วิทยานิพนธ์เรื่อง " การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อฉีกพลาตภาษาไทยในวิทยุสารประจำวัน ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ " ของนางสาววารุณี เสวตาลัย

การเปรียบเทียบแยกออกเป็นหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

๑. การใช้คำ ข้อฉีกพลาตที่พบมาก ได้แก่ การใช้คำกริยาแทนคำนาม การใช้คำเชื่อมฉีก การใช้คำบุพบทฉีก การใช้คำลักษณนามฉีก การใช้คำนามและคำอาการนามฉีก การใช้ส่วนามฉีก และการใช้คำพุ่มเฟิอย

๒. ด้านความหมาย ข้อฉีกพลาตที่พบมาก ได้แก่ การใช้คำที่ออกเสียงคล้ายกับคำที่ควรใช้ การใช้คำที่มีรูปคล้ายกับคำที่ควรใช้ การใช้คำที่มีความหมายคล้ายกับคำที่ควรใช้ การใช้คำที่มีรูปและความหมายต่างจากคำที่ควรใช้

๓. ด้านประโยค ข้อฉีกพลาตที่พบมาก ได้แก่ การจับท่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสม ซากคำนาม คำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานและกรรมในประโยค ซากคำกริยากรรม ซากคำเชื่อมสัมพันธ์ เพิ่มคำเชื่อมประโยค เพิ่มคำบุพบท

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวិเคราะห์การใช้ภาษาไทยในวารสารการศึกษาของสำนักงานเลขาธิการ
คุรุสภา ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ - ๒๕๒๘ ได้ข้อสรุปดังนี้ คือ

๑. มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาทุกระดับ ตั้งแต่ในระดับตัวสะกดการันต์และ
เครื่องหมายวรรคตอน ในระดับคำผิดทั้งในค่านหน้าที่ยากรณ์ ในค่านความหมายและ
ในค่านการใช้ ในระดับประโยคผิดทั้งในค่านความไม่สมบูรณ์ของประโยคและการจัดลำดับคำ
เข้าประโยค ในระดับความหมายมีการใช้คำผิดความหมายและการใช้คำผิดปริบท
๒. ข้อผิดพลาดที่มีปริมาณมากอย่างเห็นได้ชัด คือ ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกด
การันต์ ซึ่งมีทั้งผิดเนื่องจากไม่ทราบหลักเกณฑ์ และผิดพลาดเนื่องจากเดินเลื่อในการเรียงพิมพ์
๓. เมื่อนำผลการวิจัยนี้ไปเปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่น ก็ได้พบในข้อผิดพลาดใน
ลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งทำให้ทราบว่าผู้ที่อยู่ในวงการศึกษานอกจากผู้สอนมีความรู้
และระมัดระวังในการใช้ภาษาไม่แตกต่างกันนัก

ข้อเสนอแนะ

๑. จากการศึกษาพบว่าข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของหน่วยงานที่นำมา
ศึกษาเปรียบเทียบเป็นไปในแนวเดียวกัน จึงคาดว่า การใช้ภาษาของหน่วยงานอื่น ๆ ก็น่า
จะมีลักษณะเช่นเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่าให้ผู้นักศึกษาในเรื่องการใช้ภาษา
ได้ศึกษาลักษณะงานเขียนจากวารสารการศึกษาของหน่วยงานอื่น เช่น กรมวิชาการ
เพื่อศึกษาว่าในหน่วยงานนั้น ๆ มีข้อผิดพลาดในค่านใด
๒. เพื่อขจัดปัญหาในการใช้ภาษาผิดพลาดให้หมดสิ้นไป น่าจะได้เน้นการศึกษา
ภาษาไทยในค่านการเขียนให้มากยิ่งขึ้น
๓. ข้อผิดพลาดที่ได้รวบรวมไว้นี้อาจนำไปใช้ประโยชน์เป็นตัวอย่างการสอน
วิชาภาษาไทย และเป็นข้อเตือนให้ผู้ใช้ภาษาระมัดระวังมิให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นอีกต่อไป